

Der er stor drama, stor passion, stor sorg, stor glæde, stor alting...Hvis Morten Korch havde levet i Indien, ville filmatiseringerne af hans bøger sikkert se ud nogenlunde som disse indiske filmscener, venligst udlånt af Film fra Syd.

India Vision sender hver fredag, lørdag og søndag morgen indisk underholdning og romantiske film. Det er indisk Morten Korch, en udfordring at gætte handlingen, og midt i den grå januar en skøn oplevelse

STOR INDISK ROMANTIK EN LØRDAG MORGEN

AF JANE ÅMUND

Til en kongres var jeg guide for et hold amerikanske gæster. Vi holdt foran Kronborg. Der gik et betaget suk gennem bussen, undtagen fra et hvidhåret ægtepar, der med kondisko, spinlenedragt, og plastichatte sad og hyggede sig på forsædet: »Vi bliver her. Vi kan se det hele fra bussen«.

Dengang protesterede jeg forarget. Nu ved jeg bedre; har man fantasien, kan man se det hele fra bussen eller fra sofaen. I denne tid, hvor frosten knuger os, hvor mørket og det danske blege polarlys giver vinterdepressioner, har jeg en god kur. Stå op halvotte fredag, lørdag, søndag, lav en morgenbakke med alt lækkert, bær den ned foran TV'et, find Kanal København, som sender India Vision fra 8-9 om morgenen fredag,lørdag og søndag.

Først ser man lidt flimren, så kommer der indisk musik og en globus, som suser rundt, og så begynder udsendelserne, der bliver sendt på indisk til indiske indvandrere i Danmark.

Vi er mange år tilbage i tiden, tilbage til den tid, da man var lille og gik til fireforestilling i den lokale biograf.

Der spilles nemlig De røde Heste på indisk, Baronessen fra Benzintanken, eller et stykke, der måske hedder »Den onde Svigermor«. Man forstår ikke et ord. Men hos os er det blevet ugens bedste gætteleg at gætte handlingen, at sige heltenes og heltindens replikker før de siger dem, og at give os hen i al den pragt og herlighed, der er i indiske film.

Indien er verdens største producent af film. Det er en anden slags film end vi er vante til, nærmest en blanding af gammeldags Røde Kro, Hollywoods storhedstid i dansefilm, og Svend, Knud og Valdemar.

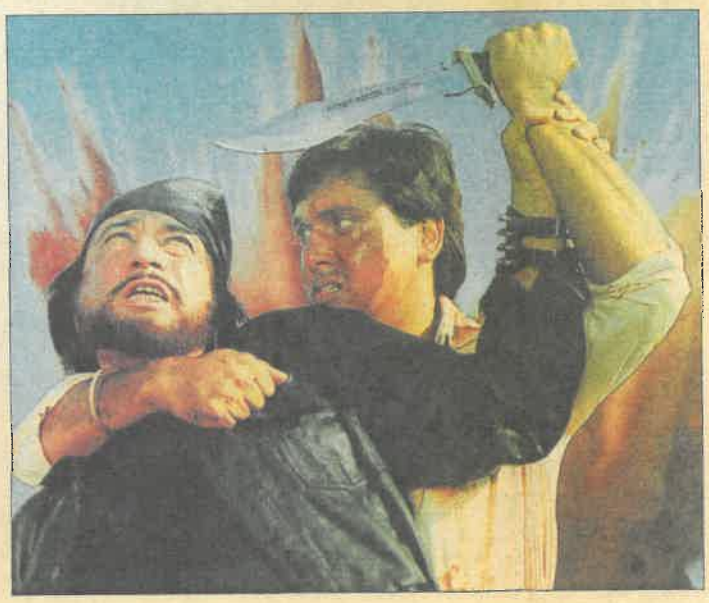
Den onde Svigermor

Ved sidste afstemning i familien blev filmen »Den onde Svigermor« kåret som den bedste. Svigermor er flot med en grå stribe i sit sorte hår oppe under sarien. Hun kommer ned ad trappen fra sit slot, og så kommer svigerdatteren, som er billedskøn og god, hun kysser svigermors fod, men ligemeget hjælper det. Svigermor laver citronmund og hekseøjne, og så ved man nok, hvordan det går. Hendes søn, flot i tropetøj, stikker pludselig den yndige svigerdatter én på skrinet så hun falder om, virkelig en kajeryster. Frem fra busken stiger en mand med rullende øjne, han vrider sine hænder. Vi ved ikke, om det er gartneren, der er fortvivlet. Har han noget med hende, der fik én på skrinet? Er det hendes fattige far? Han er fattig, for han har maksimalunderbukser på og rodet hår. Måske er det bare én, som er gået vild fra en anden film? Vi får det aldrig at vide, før vi har fået en indisk tolk anbragt i vores sofa.

Da intrigen er lige ved at gå i hårdknude, kommer der danseoptrin. »Dirty Dancing« kan pakke sammen. Der er hundreder af fantastiske dansere i de flotteste kostumer. Pludselig er vi på en klippetop. Ægtemanden, der ellers slog en proper næve, sidder og fortryder og ser ud over afgrunden. Svigerdatteren, som lige har løbet rundt med en sort kuffert for at stikke af, med rasende sveskeøjne, løber hen til ægtemanden. Han har skåret sig i hånden, det er ikke pulsåren, men det er alligevel synd for ham, og de forenes.

Hvis Tove Maës var indisk

Så er der indiske Tove Maës og indiske Poul Reichhardt, de nyder landlivet. Indiske Tove Maës flirter med os i sofaen, hun peger på sine flotte bryster og vipper med dem. Hun synger guddommeligt med sprød smølfestemme og er klædt i purpur sari med guld, og make-up så genial. Så kommer Poul Reichhardt og danser ved siden af med bule i bukserne. Han rører hende aldrig, men ormer sig rundt, og der er så meget gang i hans underliv, at både Prince og Michael Jackson ser ud som om de har gigt. De kan tage sig til skridtet så meget de vil, det er nærmest patetisk, når man har set en rigtig indisk mand.

I lange rækker danser de på bølgende marker, og så står der en høstvogn med hø i, og indiske Tove Maës ligger i høet og er supersexet. Poul Reichhardt læner sig ind over hende, ikke noget med at kysse. Men dén lænen siger mere end lange kys og andre vestlige frækheder. Så er den film slut.

»I love you«

Der er også en anden film; der er Tove Maës i en stald, og hun er nærmest fjernstyret, for hun ligger og ser ud, som om hun har skøn sex, men Poul Reichhardt står bare henne i døren og ser brunstig ud på afstand. Så fint gør man det i Indien, bare blikket er nok, så spræller Indiens Tove Maës.

Noget af det bedste er, at skuespillerne hele tiden har øjenkontakt til os i sofaen. De spiller med ansigtet vendt mod os. De siger to ting på engelsk. De siger: »Hello«, når de tager telefonen, og måske er der ikke noget, der hedder »jeg elsker dig« på indisk. Når vi er derhenne, hvor den replik skal siges, siger damen: »I love you«, og helten svarer: »Muuch«.

Der er også en agent-helt. Han ryger cigaretter, hver gang han bliver ophidset, og det gør han tit. Det er næsten altid et lig, som ligger på gaden. »Ups«, siger agenten, »Et lig«. Han bøjer sig ned og så ryger han, så vi slet ikke kan se ham. Når det er en hård opgave, ruller han sveskeøjnene fra side til side.

Næste scene er i et hotel, hvor der foregår mange handlinger, de spilles altid i foyeren, man kan kende den på, at gelænderet sommetider blafrer, fordi det er af pap. Ligesom når jeg var til dilettant i den lille by Bjergsted, hvor jeg boede engang. Der fik det elskende par på bænken altid bagtæppet lige i hovedet, når de var ved at blive forlovede, eller også faldt det helt ned, og man så købmanden i underbukser.

Der er også mysterier i agentfilmen, en mand i rullestol klædt ud som Sherlock Holmes. Ham kan vi heller ikke finde ud af. Men når detektiven finder den rigtige, løber de op og ned ad våde gader, og så kommer der en politibetjent med en stav og slut med forbryderen.

Indien à la Istedgade

Når de korte, men meget spændende, film er overstået, så er der kulturfilm. Vi kommer til forladte slotte i bjergene, glemte byer med et pragtfuldt dyreliv, paladser, søer, bjerge, landsbyer, hvor man laver det skønneste kunsthåndværk. Det er en drømmeverden, og det er en stor fordel, at man ikke forstår et pluk. Det gør man jo heller ikke i sine egne vilde drømme.

Til sidst fortæller reklamerne, hvor man kan få den bedste mad i Istedgade, hvilken revisor der hjælper med at regne den ud, og hvor vi kan købe nye dejlige videofilm med spændende handlinger.

Så er klokken 9, og det er blevet lidt lysere. Næste lørdag vil vi ikke slippe Indien, der tager vi ud og spiser indisk mad og går en tur i Istedgade, måske finder vi nogen, der kan fortælle os, hvem gartneren bag busken er, og hvad Sherlock Holmes laver i hotellets foyer.

Jane Åmund modtog fredag Den Berlingske Journalistpris for sin ekstraordinære journalistiske indsats gennem årene.